

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 9

NOVEMBER 1992

28. årg

Trengselen

*Vi vet at trengselen virker tålmodighet, og tålmodigheten et prøvet sinn.
Rom. 5, 3 f.*

Når Gud vil styrke vår tro, så gjør han det på den måten at vår tro må komme til kort. Han stiller seg slik som ville han hverken la oss beholde troskap eller tro. Han styrter oss i alle ulykker og gjør oss så mørbanket at vi nesten må fortvile. Likevel utretter Gud med dette at vi blir stille for ham. Og det slik å bli stille, er tålmodigheten. Og nettopp tålmodigheten virker et prøvet sinn. Når Gud så kommer igjen og atter lar sola lyse og uværet er over, så åpner vi våre øyne, forundrer oss og sier: Å, Gud være takk, jeg er fridd fra ufreden; her bor Gud; aldri hadde jeg tenkt meg at det skulle kunne bli så godt igjen.

Om to eller tre eller åtte dager, om et år eller kanskje om en time, kommer et nytt kors av synd eller av ytre skade på ære, eiendom, legeme eller hva annen skade det blir. Da begyn-

ner det på nytt, da kommer uværet igjen over oss. Men nå vet vi hvor nådig Gud tidligere har hjulpet. Vi vet at det nettopp er Guds gode og nådige vilje som tukter oss med fars-riset, så vi riktig skal rope til ham og fly til ham. Derfor kan vi da trøste våre hjerter og rose oss av vår lidelse og si: Han som før har hjulpet meg, han skal også nå hjelpe. Dypt der inne i hjertet venter og stunder vi etter Herren. Vi sukker og ber: Akk, var jeg bare fri! Dette er det håpet som det prøvede sinn virker. Og håpet gjør oss ikke til skamme; Gud må hjelpe et slikt menneske.

På denne måten skjuler Gud livet under døden, himmelen under helvete, visdommen under dårskapen, nåden under synden.

M. Luther

Jesu mat

«Jesus sier til dem: Min mat er å gjøre Hans vilje som har sendt meg, og å fullføre Hans gjerning. Joh. 4, 34.

Vi ser av dette verset, hentet ut av beretningen om Jesu møte med den samaritanske kvinne, at Jesus steg ikke hit ned for å leve seg selv til behag.

Med oss andre er det annerledes. Der er den naturlige trang; hvordan skal *jeg* få innrettet meg best mulig i denne verden? Hvordan skal jeg gå frem for å få det *jeg* vil ha? Andre får klare seg som best de kan! Dette er synden, som viser sitt rette ansikt. Men folk flest tenker da ikke på dette som synd. *Det er jo bare slik det er!* Men dette er det Skriften kaller å leve etter sine lyster. Det er en tørst som aldri blir slukket, men bare øker til mere du eter. Det er som å spise salt for å slukke tørsten!

Når det tales om å leve etter sine lyster, så tenker jo de aller fleste på dem som har kastet seg hemningsløst ut i syndelivet. Men hvem våger å kaste den første sten? Det var nettopp fordi de tenkte slik, at Jesus sa til fariseerne og de skriftlærde, at tollere og skjøger kommer før i Guds rike enn dere. Mt. 21, 31.

Nei, det å leve etter lystene, det *er* nettopp vår natur, kjødets attrå. Den *naturlige* trang.

Enda når det gjelder kristenflokke, så må Paulus felle den dom over mange: De søker bare *sitt eget!* Fil. 2, 21. Hvor mange kommer ikke til møter, for å oppnå åndelige lystfølelser, få spesielle opplevelser, høre «noe nytt,» høre noe *radikalt* osv. Og så henger de seg på dem som gir dem «mat» her. Og enkelte forkynnere finner disse «strengene» hos folk, og spiller på dem bevisst. Men hvor mange trenger å høre det enkle budskap om den gjerning *Han* fikk å fullføre? Ikke så mange! Men allikevel, *der* er livets kilde. Kilden med vann som veller frem til evig liv. Derfor talte apostlene om å forkynne *Hans dyder*, for i dem er liv, og ikke i våre!

Tenk å få alt av Gud på grunn av en gjerning som allerede er fullført av en annen! Om du kunne trodd det fullt ut, du kunne vel neppe levd av bare glede. Men vi har smakt noe av dette, og vi vet; *Her* er livets kilde! Det var *dette* Jesus talte om til den samaritanske kvinne! Én vitner med Jakob: «*Her* er Guds hus, *her* er himmelens port!» 1. Mos. 28, 17. *Her* stiger Guds engler opp og ned! *Her* har Gud samfunn med mennes-

ket, hvem det så er! Og legg nøye merke til dette lille ordet i denne sammenheng: *Her!*

Her! hvor er det? Hvor er det alt dette skjer? Hvor kan jeg, *slik som jeg er*, finne samfunn med Gud? Hvor kan jeg finne fred med Gud? Hvor vil Han ta imot meg, *nettopp slik som jeg er nå*, med glede? *Her!* hvor er det? Det er i ordet om den gjerning Jesus fikk å fullføre! Der har *du* samfunn med Gud, og det, samme hvem og hva du er i deg selv.

Derfor er det også så farlig dette som vil ha oss bort fra plassen ved Jesu føtter, lyttende til Hans ord. Og

det å inneha denne plassen, behøver ikke å bety at en sitter uvirksom med hendene i fanget (*en* kan ha sin åndelighet i sin virksomhet, *en annen* i sin uvirksomhet), men det som driver deg bort fra denne plassen, hvor du alene kan ha samfunn med Gud, det er disse ting som rokker ved *din rett*. Den rett som du ikke har i noe ved deg selv, men som Jesus har kjøpt deg.

Dette som vil legge noe til. Jesu gjerning er i seg selv ikke nok til frelse, men *du* må også gjøre ett eller annet, *du* må også inneha en viss kvalitet. Men hva vitner ordet; *all* fromhet og gudsdyrkelse utenfor Kristus, d.v.s. ordet om Ham, er avgudsdyrkelse! Bare et lite rusk her, og det fortrolige samfunn med Herren er brutt. Du merker da frukten ifra fallets dag. Du blir rådvill, og vet ikke om du skal våge deg inn for Herren, eller om du skal gjemme deg i «buskene».

Det er lov og evangelium som strider i ditt hjerte. Lov og evangelium er mer enn tomme ord. Det er ord for en åndelig virkelighet den troende kjenner i sitt eget hjerte. Og loven roper: «Skjul deg for Herrens vrede!» «Bli annerledes, du kan ikke møte Gud slik som du er!» Evangeliet derimot roper: «Kom til meg!» «Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige til omvendelse, men syndere!» «Den gode hyrde gir sitt liv for

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11

3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord

Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11

3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46

Kass. Margrete Frafjord,

Boks 89, 5582 Ølensvåg

Postgiro 5 68 21 33. bankgiro 3204.10.10222

Bibelskolen på Fossnes

Fossnes, 3160 Stokke

Bankgiro 2490.45.39496

fårene!» Tenk det er *Herren* som forkynner evangeliet.

Hvis dette ikke seirer der inne, hvor slaget står, så går gudslivet tapt. Kilden med vann som veller frem til evig liv. Denne kilde er nemlig Jesus selv, og Ham kan du bare eie *ved troen!*

Nei, Jesus kom ikke for å leve seg selv til behag. Han kom for *din* skyld. En sådan ypperprest *måtte* du ha! Hebr. 7, 26.

Skulle du komme med den samme synd for hundrede gang, ja, så er det vel ikke mye fornuft i at en skal bli tatt imot? Fornuften sier; *Nei!* men Ordet sier; *Ja!* Ja, du hører riktig; Ordet sier; *Ja!*

Han visste hva som måtte til, så det har ikke skjedd noen glipp, slik at det plutselig skulle vise seg allikevel å være for lite for noen. Utilstrekkelig! Nei! Bare for den som i møte med evangeliet *velger* syndelivet. Hva var det så som skulle til for deg? «Min mat er å gjøre Hans vilje som har sendt meg, og å fullføre Hans gjerning.»

Det som skulle til for at du skulle kunne gå frelst og salig, inn i Guds rike, det var den gjerning Jesus fikk av Faderen å fullføre. Du *er* elsket av Gud, og beviset er Jesus.

Vi trenger en sann teologi, at læren blir bevart ren osv., det er nødvendig, og vi må takke Gud for at Han har oppreist nådegaver til å ta

vare på dette for oss. Men det du må få stanse opp, og bli stille for fremfor noe annet, er dette; *Jeg er* elsket av Gud! Det var derfor Jesus kom! Det er dette som er troen; Gud sonet mine synder i Jesus Kristus! Det er å få fatte og gripe om dette; bare den som *elsker* kan gjøre en slik gjerning. *Det* er troen, og ikke dette å holde visse læresetninger for sanne. Nei, det er *dette* som gir oss mot til å nærme oss Gud med frimodighet, til enhver tid og i enhver situasjon. Selv når vi kjenner dommen! Hans eget ord: «Og den som kommer til meg vil jeg ingenlunde støte bort.»

Den som kommer inn for Gud med skjelvende knær, som om Han skulle være en vred og lunefull dommer som plutselig kunne slå, hva er det for noe? I ham er kjærligheten ennå ikke blitt fullkommen, skriver Johannes. For den fullkomne kjærlighet driver frykten ut! 1. Joh. 4, 18. Hvilken kjærlighet er det så tale om? *Hans kjærlighet* til oss! 1. Joh. 4, 10.

Denne frykten åpenbarer at du har et feil bilde av Herren, noe er kommet i veien. Synden virker slik! Da må du ikke gi etter for frykten, men kom *på Hans ord*.

Et feil bilde av Herren. Du ser ikke Ham som sitter der ved brønnen og venter på denne kvinnen fra Samaria. Han som *måtte* reise gjennom Samaria. For det hadde lydd et rop til Herren, fra en sjel som lå under

for synd. Og så *måtte* Han reise gjennom Samaria, Han som var kommet for å gjøre ende på djevelens gjerninger.

Hun var jo lite aktet blant sine «sambygdinger». Men hvordan så Herren på henne, der hun vandret ut mot brønnen en tid på dagen da ingen andre var der? Jo, hun skulle få være den, som skulle få stille *Hans* tørst. Kanskje fatter du ikke storheten i det? Nei, ikke før det går opp, også for ditt hjerte, hvem Jesus i virkeligheten er. Men Jesus sier bl.a.: – og visste du hvem det er som sier til deg: «Gi meg å drikke –.» Det var jo Israels Gud hun hadde for seg, uten å være klar over det! «Gi meg å drikke!» Du kan vel si hun fikk et ærefullt oppdrag?

Han steg virkelig ned! Hun hadde hatt fem menn, og den hun nå hadde var ikke hennes mann. Hun *levde* altså i åpenbar synd, og Han ber henne om denne tjeneste. Han så altså ikke på disse ting som mennesker så på, heller ikke hva loven i sin strenghet krevde, men Han så en sørgende sjel, som trengte til frelse. Dertil var Han også kommet til verden; stille loven i all dens strenghet, tilfreds, og sone synderes dom. Han ble regnet blant illgjerningsmenn i sin død. Jes. 53, 12.

Fem, seks menn! Ser du denne stadige søken? Men i sprukne brønner! Hvordan kan mennesket tro at

verden har mer å gi, enn Ham som skapte den? Fordi de er blinde!

Tenk om bare noe av dette kunne bli liggende igjen i deg, som jeg så ofte har fått glede meg i selv. Og som jeg vet, skal jeg en dag være blant dem som står for tronen, så er det alene ved dette; Herrens ord: «Min mat er å gjøre Hans vilje som har sendt meg, og å fullføre Hans gjerning.»

Ta vare på det fremfor alt annet, så skal du en dag få stå innfor tronen og erfare at det holdt!

Det var bare Han som kunne åpne denne veien, denne porten, for vi *er* syndere! Du kan aldri åpne himmel og salighet ved ditt liv, heller ikke ved din død, om du så sonte ved en pinefull, årelang død. Men Jesu liv, og Hans død *har* gjort det.

I disse enkle ord, uttrykkes alt det du trenger til å vite. Allikevel er det visst det vanskeligste på jord, en smal vei, og en trang port, som få finner.

Men *her* er det altså! *I Jesu gjerning!*

Einar Kristoffersen

En edel romer

Ganske sikkert har noen av dere hørt beretningen om en ung romer som var blitt dømt til døden. Han hadde gjort sig skyldig i forræderi og blev av dommerne dømt til døden. Da dommen blev forkynt, stod en eldre bror av ham op. Denne hadde kjempet med i mange kriger for sitt land, og hadde i denne strid mistet begge sine armer. Nu stilte han sig frem for dommerne, holdt frem sine to armstumper og bad for sin brors liv i det han fremholdt ikke hvad *hans bror* hadde gjort, men hvad *han selv* hadde gjort. Han erkjente at hans bror var skyldig; han erkjente at hans bror hadde fortjent

døden; men idet han påberopte hvad *han* hadde gjort for sitt land, bad han om at hans brors liv måtte spares. – Og da dommerne så for sine øine hvad denne mann hadde gjort, benådet de for hans skyld den skyldige broren. Dette er nettopp hvad Kristus gjør for oss syndere. Kristus døde på Golgata for at vi skulle få leve. Vi hadde fortjent døden; men for Kristi skyld og fordi han ofret sitt liv for at vi skulde få leve, forlater Gud våre synder.

(Fra «Handbok for reisen fra døden til livet»)

(Forts. fra forrige nr.)

Arvingen reiser hjem

Av J. de Liefde

Ingen er misfornøyd uten at han tror han har grunn til det.

Samtalen vår ble avbrutt, fordi oppmerksomheten vår ble fanget av en ny reisende. Han vred seg på alle mulige måter. Snart kastet han seg fremover, snart baklengs, så til høyre og så til venstre side. Snart lukket han igjen vinduet på den ene siden, snart åpnet han det på den andre. Hele tiden

brummet han og bråkte. En kunne av alt dette klart forstå at denne mannen ikke var i noe godt humør, men var plaget av misnøye med alt.

«Det ser ut som De ikke er velnøyd,» sa hr. Sybrand til ham.

«Nei, det er jeg såvisst ikke,» burte han, «dette skarvelige vognvinduet er

ikke tett, og på dette der har hengslene rustet bort så en ikke kan åpne det. Det er et filleliv å være på reise.»

«En må likevel lempe seg litt etter forholdene.»

«Ja, det er sant! Til venstre slår regnet inn gjennom vinduene. På høyre side blåser en halv orkan inn i øret mitt, det er som det var en blåsebelg rett utenfor vognen.»

«Hør her, mannen min. Burde De ikke være glad til, over å kunne sitte i denne vognen. Mang en kjører på dårligere vis og må likevel være fornøyd.»

«Være glad,» svarte den misfornøyd, «være glad i en reisevogn! Det finne ingenting i verden som er verre enn å sitte i en slik. En er like ille ute som kjøttet tartarene gjør mørt ved å legge det under salen på hesten. De setter seg opp og rider lange veier med det. En får finne seg i de mest unaturlige vridninger og støt; kort sagt, en lider mere vondt enn noen annen. Nei, snakk ikke om å være glad i en reisevogn. Er noen dømt til stor straff, så sitter han sin dag i en slik vogn.» Med det sagt kastet han seg tilbake i hjørnet sitt, som på ingen måte var det dårligste.

«I hele min tid har jeg aldri sett et menneske så misfornøyd og utålelig,» hvisket jeg. «Han har da den beste plassen av alle i vognen,»

«Det må nok ha sine grunner,» hvisket hr. Sybrand tilbake. «Ingen er så misfornøyd, uten at han tror han

har god grunn til det. I det minste synes jeg å forstå at denne mannen ikke kan reise til noen arv.»

Hr. Sybrand vendte seg til den misfornøyd og sa: «Var jeg i Deres sted, ville jeg prøve å sove, om det var mulig.»

«Sove!» sa den misfornøyd mannen. «Det kan jeg overalt uten i reisevognen. Å sove i en passasjervogn holder jeg for å være meget uhøvisk; for en detter da sammen mest som en gammel foldekvin. En kan drømme at en er et lys, og når en våkner er en sammenrullet som en taukveil. Om en sover aldri så godt i en reisevogn, må en våkne opp, om en skal hvile ut.»

«Visst er det så,» sa hr. Sybrand, «at en har mye utrivelig og uro med å reise, særlig med en passasjervogn. Men det har likevel lite å si, når en tenker på at denne utriveligheten varer bare en kort tid.»

«Ja, det tror jeg nok,» sa han fornærmet, «kunne jeg se slik på det, hadde jeg håp om en snar slutt på denne fanteferden min, da skulle jeg være vel fornøyd med hva som kom, da skulle det ikke gjøre noe om jeg ble skinnvåt av regnet eller om jeg ble inntørket som en mumie av vinden. De, og kanskje mest alle som er med her, reiser til foreldre eller gode venner. Men slik er det ikke med meg. Det er nå på tolvte året jeg mest dag og natt sitter mellom vognehjula, for jeg reiser i forretningsbransjen for en god slump handelshus. Blant kamera-

tene mine fins det vistnok flere som har vendt seg til dette skarvelige livet, og som finner seg heller godt i det. Men de har bedre vilkår enn jeg. Somme har håp om å bli egne herrer før eller senere, og somme har allerede begynt å reise for egen regning. Jeg derimot har alt nå for store utgifter, og kan derfor aldri legge sparepenger til side. For jeg har kone og fire barn å sørge for, og de får jeg knapt anledning til å se og besøke tre ganger i året. Og når jeg engang blir gammel og utslitt, får jeg nok komme hjem til kone og barn, ikke for å hvile ut etter alt mitt strev, men for å leve et liv i enda dårligere kår enn de nåværende.»

Nå var vi ved Apeldoorn stasjon. Mens vi hvilte der, spurte hr. Sybrand meg: «Benjamin, skjønner du hva denne mannens misnøye bunner i?»

«Denne mannen har en tung byrde å bære på,» sa jeg.

«Jeg tror det er noe annet som er årsaken til utålmodigheten og misnøyen hans, nemlig den ting at han mangler håp og vilkår for fremgang i kommende dager. Det finnes ingenting som oppgløder ham, ikke en gnist av håp, når han tenker på sin fremtid. Han vet ikke av noe hjem, når reisen hans er slutt for godt. Han har intet fristed, der han uten bekymring kan finne fred og ro etter alt sitt strev.»

«Stakkars mann,» sa jeg og var dypt rørt, «om han hadde hatt en far som tok imot ham med åpne armer, eller en arv som ventet ham ved rei-

sens mål, så ville han ha vært i en helt annen stemning på veien.»

«Ja, det er så sant,» sa hr. Sybrand. «Når en ikke har et hjem og et «velkommen» i vente ved reisens slutt, blir selve vognen ens hus og bosted. Da krever en av det veike og vuggende kjøretøyet alle de lettelser og fordele som en bare kan gjøre regning med i en fast og velbygd bygning. En krever vinduer uten trekk, og seter uten støt. Siden det nå er umulig å finne alle de egenskapene som hører til et fast bosted, i en rullende vogn, blir en skuffet i mest alt, og den minste småting gir anledning til harme og misnøye. En skuer da ikke fremover mot en lys fremtid, som skulle være med på å roe en i nåtiden. Men en har bare for øye det som nå er, det som er omkring en. Hver en slikk og ingenting er da viktig, for en må leve i det nåværende, siden en ikke har noe bedre i vente. En måler da hver ting i sin lengde, bredde og tyngde. Og når en av en reisevogn krever det en alene kunne forvente av en fast bolig, blir en mer og mer harm over skrøpeligheten, dess mer en ser på det.»

«Dette kan jeg så godt tenke meg,» sa jeg. Er en bare viss på en lykkelig fremtid, kan en lett se bort fra det som nå er. Har en derimot ikke noen lovente fremtid, er en bundet i nåtiden.»

(Forts. neste nr.)

Ekspressdamperens undergang

Hvordan det gikk til at skibet kom ut av kurs og støtte på grunn, er aldri blitt klarlagt. Kanskje dette for alltid blir «et dypets mysterium». Alt så lovende ut: «Mohegan» var et stort, moderne fartøi, utrustet på beste måte, og alle omstendigheter lovet det en vakker og lykkelig reise; og dette tiltross lå det et halvt døgn efter reisesens begynnelse på havets bunn, og det som er igjen av det, ligger der ennå den dag i dag.

«Mohegan» forlot London en klar dag i oktober 1898 med en tallrik besetning og et stort antall passasjerer, av hvilke de fleste var amerikanere som vendte hjem igjen efter en sommertur. Ved Start Point fyr utenfor Kingsbridge signaliserte kapteinen «alt vel!» og da mørket den vakre høstkvelen senket sig over havet, dannet lyset fra Eddystone en lang lysende stripe på vannet efter dem. Natten var mørk, men klar; ingen av disse fryktede tåkebanker over vannet var å se; man merket bare en smule dønninger, men ikke noe å tale om for et så fint skib. Alt ombord syntes å være pusset og i sin skjønneste orden; det elektriske lyset flommet ut fra den store salongen, da de elegant klædde passasjerer gikk ned for å spise middag, alt imens de lo og

samtalte og var glade over å få vende hjem.

Ingen ante noen fare – hvordan skulde de ellers kunne det på et sådant fartøi og i et så gunstig vær? Ekspressdamperen lystret fullkomment rormannen, der den gikk for full fart forover. Fare! Hvordan kunde man i det hele tatt tenke på noe sådant?

Men faren *var* virkelig for hånden. En fryktelig fare – for som følge av en eller annen feiltagelse, likegyldighet eller uaktsomhet var ekspressdamperen kommet nære *syv sjømil ut av kursen*. Syv sjømil! Det kan synes aldeles utrolig, men det var dog en forferdelig sannhet. «Mohegan» var flere sjømil nærmere kysten ved Falmouth enn beregnet – like innpå de farlige Manacleklippene. Ja, like under de gyngende bølger lå de, en sjømil eller så fra Cornwalls ville, forrevne kyst – med lumske huggtenner under vannflaten – og skibet dampet for full fart inn mot dødens sluk. Men hvordan kunde «Mohegan» være så nær en av de aller farligste punkter ved kysten? Ikke en eneste av skibets vakthavende offiserer blev reddet så de kunde redegjøre for dette, og ikke ett menneske vet det ennå i dag. Det gikk aldeles på samme måte som med den sorgløse synder, som på sitt

livs reise haster fremover i den tanke at alt er vel, like til det er *for sent*.

Fremover bar det, mens passasjerene i salongen lo og skøiet. Da hørtes plutselig et fryktelig brak.

«*Mohegan*» hadde rent op i klippene.

Det veldige fartøi skaket fra forstavn til akter; derpå hørtes en forskrekkelig lyd av jern som brytes istykker, av tre som knekkes, og hvad som var ennu verre – drønnet av vannmasser som strømmet inn i det ituslätte skrog. På et øieblikk var det elektriske lyset sluknet overalt; salongen og hele fartøiet blev en skueplass for mørke, angst og fortvilelse.

Ganske snart gled «*Mohegan*» ned av klippene igjen og begynte å synke. Det var dypt vann inne ved klipperevet. Og før de begynte å synke ned i den våte grav, var det ingen ombord som hadde hatt en tanke om at de var kommet ut av kursen. Alt kom så plutselig! Besetning og passasjerer fikk begg i samme monn bøte for feilen.

Et forsøk blev gjort på å få ut redningsbåtene, men lite kunde utrettes i det tette mørket. En av båtene blev siden påtruffet med kjølen i været, – en flytende likkiste med liket av ca. tyve kvinner under sig. Cornwalls kyst, hvor tapre hjerter banket i modige bryst, lå på en knapp sjømils avstand derifra. Det var noen som fra klippene ved stranden hadde iaktatt

det strålende lys fra det store fartøiet som dampet fram i natten, med kurs mot Manacle-klippene. Før noe varsel kunde gis, var katastrofen inntrådt. Men i høstnattens stillhet hørtes snart angstfylte rop fra hundrer av mennesker, stedt i havsnød; ropene trengte henover bølgene til Porthoustock, en bortgjemt liten landby i nærheten. På et øieblikk var byen på føttene, og omtrent tyve raske fiskere skyndte sig til sine båter. Livbåten sattes ut, og andre som ikke vilde være tilbake på stranden, drog ut i små fiskerskuter. Alle var besjelet av den ene tanke: å søke å redde denne skare av synkende mennesker. Tause rodde de fremover, veiledet av de skibbrudnes rop. Hver muskel spentes for at målet skulde nås så fort som mulig. Men det var en vanskelig oppgave. Alle lys var blitt slukket, og derfor kunde de ikke se hvor de stakars menn og kvinner lå og kjempet for sine liv i sjøen. Fartøiets skrog var sunket under vannet, bare mastene og det øverste av skorstenene var ennu synlige. Riggen var fullsatt av menn og kvinner som ropte om hjelp, og adskillige hadde også haket sig fast ved skorstenene. Livbåten fyltes snart av en tredve gjennemvåte og skrekkslagne skibbrudne, og disse roddes til stranden, hvor de blev motatt av folket med hjertelig velvilje. Dørene blev åpnet, ild gjort op, og klær blev funnet frem til ombytte for

dem. Det var mange som var klædt bare i sin nattdrakt.

Lettet for sin levende last satte livbåten ut til skibet igjen for å redde dem som var igjen. Men sjøen var blitt urolig, og man kunde ikke komme inn til vraket, hvorav nu bare det øverste av mastene stod over vannet. Seksten skibbrudne klynget sig ennu fast til riggen. Hvad skulde man nu gjøre? En behjerttet mann løste problemet – en av mannskapet på «Mohegan» som hadde klynget sig fast til riggen, svømte til livbåten efter en line, som siden gjordes fast i «Mohegans» rigg, hvorefter alle seksten en for en blev reddet. De øvrige båter gjorde også sitt beste, men havet hadde dog krevet sin del.

En lumsk grav for 106 personer – bare fordi fartøiet var kommet *ut av sin kurs*. Sakte roddes den siste båten inn mot stranden, ikke en lyd brøt den trykkende stillhet – jo, man hørte *den dempede klemting fra en stor klokkebøie* akkurat på den plass hvor «Mohegan» hadde gått under. Akk, hvor beklagelig var det ikke; de visste det ikke, enda en varslende klokke var like ved dem hele tiden. Manacle-klokkebøien, hvis veldige knevler slo sine slag mot den tunge klokken alt eftersom bølgene rullet, mens det var gjort for å varsle de sjøfarende om klippene.

Ja, bøien ringte stadig, og lyste stadig; ophørte ikke med å fungere

hverken dag eller natt. Men man hadde gått forbi denne advarende stemme og fart like inn i fordervelsen. Den dempede klemting fra denne klokkebøie har ennu ikke ophørt. Det er som sjeleringing over de ulykkelige fra «Mohegan».

Kjære leser, hvis du er ufrelst: farlige undervannskjær lurder foran dig! Død, evig død, og dom er virkeligheter. Lukker du dine øine til for sannheten? Fortsetter du med å holde kurs mot den visse undergang? Vi advarer dig, på samme måte som denne klokkebøie gjorde det. Kom ihu «Mohegan»!

La det ikke bli med dig som det er skrevet: «Fordi jeg ropte, og I ikke vilde høre, fordi jeg rakte ut min hånd, og ingen gav akt, fordi I forsmådde alle mine råd og ikke vilde vite av min tilrettevisning, så vil også jeg le når ulykken rammer eder, jeg vil spotte når det kommer som i redde for» (Ordspr. 1, 24-26).

«En mann som er ofte straffet, og allikevel gjør sin nakke stiv, vil i et øieblikk bli sønderbrutt, og der er ingen lægedom.» Ordspr. 29, 1.

«Å frykte Herren er begynnelsen til visdom; god forstand har alle de som gjør derefter.» Salm. 111, 10.

(Fra «Håndbok for reisen fra døden til livet.»)

En skjult rettferdighet

Raad og hjelp for søgende sjæle

Denne rettferdighet er aldeles hemmelig og skjult... ikke bare for verden og fornuften, men og for den kristne. For denne rettferdighet er ikke en tanke, et ord eller en gjerning i oss selv (slik som de religiøse sier; at den er noe inngytt i oss), men helt utenfor og over oss: nemlig Kristi gang til faderen. Denne rettferdighet er satt utenfor våre sanser og øyne, slik at vi ikke kan se eller føle den, men må fatte den bare med troen på det ord som tales av Jesus. At han er vår rettferdighet, som Paulus sier; at «Han er blitt oss visdom av Gud og rettferdiggjørelse og heliggjørelse og forløsning,» slik at vi ikke kan eller skal rose oss av oss selv, men bare av denne Jesus for Gud. (1. Kor 1, 30.)

Det er jo en merkelig rettferdighet, at vi skal kalles rettferdige eller ha rettferdighet på den måten, at den er intet verk, ingen tanke, kort sagt aldeles intet i oss, men bare utenfor oss i Kristus. Allikevel er den vår ved hans nåde og gave, ja like helt og holdent vår egen rettferdighet, som om den var fortjent og vunnet ved oss selv. Dette kan ingen fornuft forstå!

At det skal kalles rettferdighet når jeg intet gjør eller lider, ja intet ten-

ker eller føler. Det er i meg aldeles intet som kan være behagelig og salig for Gud, men at jeg, uten meg og alle menneskers tanker, gjerninger og formue bare holder meg til Kristus som sitter der oppe ved Guds høyre hånd. Med mitt menneskelige øye kan jeg ikke se ham.

Men troen skal gripe tak i dette, bygge på det og trøste seg ved det i anfektelsene. Når djevelen og fornuften diskuterer slik med oss: Hør du, hva slags kristen er du? Hvor er din rettferdighet? Ser og føler du ikke at du er en synder? Hvordan vil du da bestå for Gud?

Da skal du i troen bygge på dette ord og si: Jeg vet vel at jeg desverre har synd, og at jeg ikke har noen rettferdighet som kan gjelde for Gud. Ikke vil jeg at den skal finnes hos meg heller. Men Ordet sier at min rettferdighet er:

At Han har gått til Faderen. Der er den plassert, slik at selv djevelen må la den være i fred. Selv han kan ikke gjøre Kristus til en synder og straffe eller anklage hans rettferdighet. Er jeg en synder, slik at mitt liv og levnet ikke kan bestå for Gud, samt at jeg ikke finner noen rettferdighet hos meg, så har jeg allikevel en annen skatt. Det er denne Jesu gang til Fa-

deren, som Han har gitt meg. Hva har du djevel å klage på den? Hva mangler der?

Svaret fra han blir: Du ser jo intet og føler intet av den!

Svar han da: Jesus forklarer og beskriver selv denne rettferdighet slik at jeg ikke skal føle den hos meg, men gripe den med troen på hans ord. Han sier jo det: Og dere ser meg ikke lenger. Hvorfor trenger jeg troen hvis jeg kunne se dette for meg eller føle det i meg selv!

Denne rettferdigheten SKAL IKKE synes eller føles hos meg, den skal ikke en gang FINNES hos meg, men skal helt og holdent bestå i dette at Kristus gikk til Faderen! Men dette er samtidig *min* rettferdighet. Her er nå hele bildet av en kristens LIV for Gud. Hans rettferdighet for Gud består ikke i det som Ånden virker i han, men Bare i det som Kristus i sin person har gjort og vært *for* han!

Men selv har en kristen aldeles

intet av dette hos seg. Han skal ikke engang se og føle det, men OFTE heller se og føle det motsatte: Slik som synd, skrøpelighet og anfektelse.

Det som er vår rettferdighet, er Jesu Kristi gang til Faderen! Tenk hvilken salighet!

Herlige nåderike! Herren MIN rettferdighet!

Kristi gjerninger er mine gjerninger.

Kristi død er min død! Kristi rettferdighet og velbehag for Faderen er min rettferdighet og velbehag for Gud! Ikke bare min gjeld er borte, men også mine mange daglige feil er skjult for Gud. Både min person og mitt levnet er takkelig og behagelig for Herren.

Skal du ikke fra nå av prise og love Han og la *alt* være slik som Herren har gjort det?

C. O. Rosenius

Jesus og Judas Iskariot

Judas Iskariot var en av Jesu disipler. Og det var han som forrødte Jesus. Jesus er en dag i selskap i Betania der Lasarus bodde. Og Maria salva Jesu føtter. Judas Iskariot sier da: «Hvorfor ble ikke denne salven solgt for tre hundre dena-

rer og pengene gitt til de fattige? Men dette sa han ikke fordi de fattige lå ham på hjertet, men fordi han var en tyv. Det var han som hadde kassen, og han tok av det som ble lagt i den.» (Johs. 12, 5-6). Vi ser ikke noe om at han ba Jesus

om tilgivelse for den synda, som er mot det 7. bud. (2. Mos. 20.): «Du skal ikke stjele».

Han var så glad i penger at han ikke gjorde opp si synd. Da fikk Satan enda bedre tak på Judas Iskariot. Fikk han til å gå til yppersteprestene for å forråde Jesus. (Matt. 26, 15). «Og Judas sa: Hva vil dere gi meg for at jeg skal utlevere Jesus til dere? De veide da opp tretti sølvpenge til ham.»

Her ser vi hvorledes det kan gå, når en ikke gjør opp si synd og går til Jesus med den. Og her vil jeg nevne skattesnyteri som er svært utbredt hos oss. Det er å ta penger fra stat og kommune. Og det er synd mot Jesus. Når en ikke fører opp all inntekta og prøver å få inntekta så lav som mulig på ulovlig vis. – Så har vi svart arbeid, der en tar betaling for ting en gjør for andre og ikke gir opp inntekta på selvangivlesen. Dette er å ta penger fra stat og kommune. Og det er synd mot Jesus. På andre vis kan en bli tyv ved å kreve for mye ved lønnsforhandlinger slik at bedrifter går konkurs. Det blir mer arbeidsløshet. Da tar en arbeidet fra mange arbeidstakere. Streiker nå for tida er helt forkastelig, når vi har det så godt som i vårt land. En burde skamme seg overfor utviklingsland som må greie seg med mye mindre enn oss.

Jesus var samlet med sine disipler siste kvelden før han skulle lide. Der gir han et brødstykke til Judas Iskariot. Og så står det: «Og etter at han hadde fått stykket, før Satan inn i han. Jesus sier til ham: Det du gjør, gjør det snart.» (Johs. 13, 27). – Judas Iskariot kommer i spissen for en stor flokk mennesker fra yp-

persteprestene for å gripe Jesus. Jesus prøver å få Judas til å se sin synd. Det står: «Men Jesus sa til ham: Venn, hvorfor er du her? Da gikk de frem og la hånd på Jesus og tok ham til fange.» (Matt. 26, 50) Og i Matt. 27, 3-5: «Da Judas, som forrødte ham, så at Jesus var blitt domfældt, angret han. Han kom tilbake til yppersteprestene og de skriftlærde med de tretti sølvpengene og sa: Jeg har syndet da jeg forrødte uskyldig blod. Men de sa: Hva kommer det oss ved? Det blir din sak. Da kastet han sølvpengene inn i templet og gikk bort og hengte seg.» Her ser vi at Judas gikk til yppersteprestene. Men han fikk ei kald avvisning. Satan viser her sitt sanne vesen overfor en synder som sitter fast i syndegarnet. Judas hadde kunnet fått tilgivelse, han også, liksom Peter fikk tilgivelse for sin fornektning. Der som Judas hadde gått til Jesus med den.

Synda ser så forlokkende ut i begynnelsen når en leiker med den. Men etter ei tid leiker synda med oss. Og da kan det bli blodig alvor. Slik det gikk med Judas, kan det gå med oss, når en lar Satan dirigere og en ikke gjør opp si synd. For da kan en bli så bundet av Satan at det får alvorlige følger. Det skal du vite, at Jesus er den sterkeste. Og han kan løse deg ut av Satans garn, når du ber ham om det. «Når det blir sagt: I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter som ved forbitrelsen –» (Hebr. 3, 15). Da må du omvende deg mens det er nådetid og ikke utsette det lenger.

Karl Almli

Frelsesvisshet

Det er ikke få mennesker som har overgitt seg til Gud, men ennå ikke er viss i sin salighetssak.

Det er et godt tegn at man ikke kan slå seg til ro uten visshet. Man kan være frelst uten visshet. Men man kan ikke være en kristen uten å søke visshet.

Vissheten kommer ved Ordet. Mange ventet det annerledes. De trodde at en underfull, salig opplevelse skulle skape en salig, ukjent følelse i sjelen. Og før dette skjer, tør de ikke tro. Ikke få mennesker kan gå i lang tid og vente forgjeves på en slik ekstraopplevelse. De glemmer at det er ved Ordet Gud gir visshet.

Det Gud på denne måte gir oss visshet om, er syndenes forlatelse. Er du sikker på at Gud har tilgitt deg alle dine synder, da har du allerede frelsesvisshet. Også om dette gjelder ordet: «Min nåde er deg nok.» 2. Kor. 12, 9.

Når en troende får visshet i sin frelsessak, da forbauses han over at han ikke «så det før». Så enkelt var det.

Hvordan gikk det så for seg? Ikke etter et skjema. Noen øynet etterhånd sammenhenger i evangeliet. Og så en dag var de visse – uten egentlig å kunne si hvordan det gikk til. De kan ikke peke på et bestemt øye-

blikk, da det skjedde. De vet bare at nu er de viss på at de er Guds barn. Andre leste eller hørte et ord som plutselig «ble levende». Det ble som en nøkkel for dem. Det lukket døren opp til evangeliets hemmelighet, til nådens klare sol. De hadde kanskje lest det samme ord mange ganger før. Men aldri som et ord direkte til dem. Men nu gav det visshet. Før hadde de lest om seg selv i Guds ord. Om sine synder. Og de hadde lest seg dømt. Nå leste de om tilgivelsen for de samme synder. Og de viste Gud den tillit å tro det han har sagt. For alt har han ment alvorlig. Både når han dømmer synderen og når han tilgir ham.

Det er Guds Ånd som gir visshet. Og dertil bruker han Ordet i en eller annen form. Men alltid er det innholdet av Ordet han bruker.

Det er ikke for at du skal bli Guds barn at du får visshet. Nei, visshet får bare den som allerede er blitt Guds barn.

Vent derfor ikke med å tro inntil du får visshet. For troen kommer først. Ved den blir du frelst. Da sies det i himmelen at du er Guds barn. Når du får visshet, sier Ånden det samme i ditt hjerte.

Vissheten må fornyes. Det er den kjempende sjel som om igjen og om

igjen av Ordet forvisses om sin nådestand.

Troens liv er et levende liv. Det kan ikke lagres.

Det må fornyes fra dag til dag.

Den første tid i et kristenliv er gjerne vissheten ustadig. Det kommer av at da er vi mest avhengig av våre følelser og av det vi ser av tro-

ens frukter i vårt liv. Senere lærer man imidlertid å bygge mere tillitsfullt på Guds ord om Kristus og holde seg til det som står skrevet. Og vissheten blir også tilsvarende stadig og varig.

Fra «Guds verk i menneskesjelen» av Aanund Tønnessen

Nyttårsmøte

Nyttårsmøte på bibelskolen på Fossnes, Vestfold.

Tid: 29. des. – 1. jan.

Pris: Kr. 300,-. Skoleungdom: 1/2 pris. Barn under 7 år: gratis.

Talere: Magnor Sandvær, Olaf Klavenæs, Per Bergene Holm, Svein Mangelrød, Lars Fossdal.

Ledere: Lars Fossdal og Håvar Fjære.

Påmelding til: Håvar Fjære, Goksjøruta, 3220 Sandefjord.

Tlf: 034-10 831 **innen 23. des.**

Detaljert program sendes alle som melder seg på.